

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vorige week hebben we uitgebreid Pasen gevierd.
En vandaag zien we in het evangelie
hoe de leerlingen Jezus voor het eerst
mogen ontmoeten als de verrezen Heer!

Toen ik mij zo voorbereidde op deze preek
moest ik aan het volgende denken.
Stel, iemand zou ons eens vragen:
'Wat betekent Pasen nou eigenlijk voor jullie,
of wat betekenen al die dingen van jullie geloof nou eigenlijk?'
Wat zouden wij dan antwoorden?
Meestal zeggen we dan zo iets als:
'Ga eens mee naar de kerk.'
Of:
'Probeer je hart eens open te stellen voor Gods liefde.
Gewoon te geloven dat God van je houdt!'
Met andere woorden,
die twee dingen,
naar de kerk gaan en geloven,
die twee dingen zijn voor ons belangrijk
om God op een of andere manier
te leren kennen.

Nou, precies die twee dingen
gebeuren nou net niet in het evangelie van vandaag.
De leerlingen gaan helemaal niet naar de kerk.
Of, in hun geval zou je moeten zeggen:
gaan helemaal niet naar de synagoge of naar de tempel.
In tegendeel.
Want ze verstoppen zich, ze vluchten,
ze sluiten zich op in hun verblijfplaats.
Deuren stevig op slot.
Uit vrees voor de Joden.

En geloven doen ze ook eigenlijk helemaal niet.

Thomas, een van de twaalf,
die er nou net niet bij was, toen Jezus verscheen,
zegt later zelfs:
'Ik geloof er helemaal niets van
dat jullie Hem hebben gezien.
Pas als ik de wonden in zijn handen en voeten kan zien,
en de wond in zijn zijde kan voelen,
pas dan zal ik geloven.'
Daarom noemen we Thomas vaak: de 'ongelovige' Thomas.

Maar blijkbaar ziet Jezus toch kans
om de leerlingen en zelfs Thomas te ontmoeten.
En ik denk ook om ons te ontmoeten
zelfs als we ons opsluiten,
niet naar de kerk gaan,
niet naar de synagoge of naar de tempel gaan,
of zelfs als we niet geloven.

Maar wat was er allemaal aan de hand?
We gaan weer even terug naar het evangelie.
De leerlingen zijn bang.
Jezus is gekruisigd, gestorven en in een graf gelegd.
Het is nou inmiddels al drie dagen geleden.
En er is nog niets gebeurd.
Er zijn wel wat vrouwen geweest,
die beweren dat ze Hem hebben gezien.
Maar de leerlingen zelf hebben Hem helemaal nog niet gezien.
Ja, wat moet je daar dan van denken.
Daarom hebben zij zich maar opgesloten
in hun verblijfplaats.
En daar staat Jezus dan ineens in hun midden.
Zelfs de gesloten deuren konden Jezus niet tegenhouden.
Zo is de verrezen Heer!

Ik moest ook zo denken aan Titus Brandsma.
De Heilige Titus Brandsma.
In de Tweede Wereldoorlog had Titus zich
stevig verzet tegen het Duitse nazidom.

En daarom wilden de Duitsers van hem af.
Eerst werd hij opgesloten in een cel
in de gevangenis in Scheveningen.
En daarna omgebracht in het concentratiekamp Dachau.

Maar wonderlijk genoeg had Titus Brandsma
juist in die gevangenis in Scheveningen
zijn mooiste uren.
Daar ontmoette hij Jezus op een manier,
zoals hij zijn hele leven nog nooit had meegemaakt.
Zo echt, zo intens, zo geweldig.
In een gevangenis!
Misschien wel zoals de leerlingen dat vandaag beleefden,
toen zij zichzelf hadden opgesloten in hun verblijfplaats.
De deuren stevig op slot.
En juist dan ontmoeten ze Jezus!
Ja, zo kan dat ook wel eens in ons leven gaan!

En dan wat het tweede betreft, het geloof.
Of beter gezegd, het ongeloof!
Thomas zegt:
'Pas als ik de wonden zie,
zal ik geloven.'
Maar waarom zijn die wonden zo belangrijk?
Wel, ik denk dat de wonden van Jezus
uiteindelijk eretekenen zijn geworden.
Ze zijn het bewijs geworden van Zijn uiterste liefde
voor een ieder van ons.

En dat deed mij denken aan het leven van Jozef.
Jozef uit het Oude Testament.
Jozef was de elfde zoon van de twaalf zonen van Jakob.
Hij was de lievelingszoon van zijn vader.
En daarom haatten zijn broers hem.
Eigenlijk wilden ze hem het liefst doden.
Maar uiteindelijk hebben ze hem toen
toch maar verkocht aan enkele kooplieden,
die op weg waren naar Egypte.

En na heel veel pijn en moeite,
zelfs maanden van opsluiting in de gevangenis,
wordt Jozef de onderkoning in Egypte.
En Jozef zorgt er dan voor dat er genoeg graan wordt opgeslagen
om daarna zeven magere jaren te kunnen overleven.
Over de hele wereld breekt een hongersnood uit.
En zelfs zijn broers en vader komen dan naar Egypte toe
om graan te kopen
in de hoop de enorme hongersnood te kunnen overleven.

Maar dan ontdekken ze dat het graan dat ze daar kopen
niet zo maar van de onderkoning is,
maar van hun eigen broer, Jozef,
Jozef, die ze dus eigenlijk hadden willen doden!
Ze schrikken er gewoon van als ze Jozef herkennen.
En dan zegt Jozef zo mooi:
'Het kwaad dat jullie tegen mij hadden gedacht,
heeft God ten goede gedacht.'
Ik vind dat altijd zo'n mooi zinnetje uit de Bijbel!
'Het kwaad dat jullie tegen mij hadden gedacht,
heeft God ten goede gedacht.'

Dat zinnetje doet mij nou precies denken aan Thomas
in ons evangelie van vandaag.
Want de wonden, die de mensen Jezus hadden toegebracht,
de wonden in zijn handen en voeten en in zijn zijde,
die wonden zijn nu eretekenen geworden.
En Thomas, nogmaals de zogenaamd 'ongelovige' Thomas
voelde dat blijkbaar haarfijn aan!
Dat compliment mogen we hem ook wel eens geven!

Want zoals Jozef zijn broers en vader redde van de hongersnood.
zo heeft Jezus ons door zijn kruisdood
gered van de zonde en de eeuwige dood.
Zo kan lijden omslaan in heerlijkheid.
Zo worden wonden eretekenen.
En ook dat kan in ons leven gebeuren.

Heel veel dingen,
die ons misschien in ons leven zijn overkomen,
lijden en verdriet,
kan God ombuigen juist in zegeningen.
Zowel voor onszelf als ook voor de mensen om ons heen.

Ik hoop dat we zo met nieuwe ogen mogen kijken
naar wat God allemaal kan doen in ons leven.
Zelfs als we onszelf opsluiten met de deuren stevig op slot.
Voor Jezus geen probleem!
Zelfs als we nauwelijks of niet kunnen geloven,
zoals Thomas.
Voor Jezus geen probleem!
Voor God is niets onmogelijk.
Alleluia!
Amen.